

ΒΗΜAgazino

Ο ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ
ΗΘΟΠΟΙΟΣ
ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΗ
ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ
ΜΕ ΤΟΝ
«ΓΙΟΥΓΚΕΡΜΑΝ»
ΤΟΥ Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΤΑΝΚΟΓΛΟΥ

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΧΟΚΝΕΪ LIMIT UP ΣΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Σ. 16
ΛΥΡΙΚΗ BACKSTAGE Η ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΗΝ ΟΠΕΡΑ Σ. 12
ΡΟΥΠΕΡΤ ΕΒΕΡΕΤ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ Σ. 20

9 772623 493002 48

«Λαχταρώ τη ζωή όπως ο Γιούγκερμαν»

Ο Γιάννης Στάνκογλου καλείται εφέτος να ενσαρκώσει στη σκηνή του θεάτρου τον «Γιούγκερμαν», έναν συναρπαστικό λογοτεχνικό ήρωα που δημιούργησε ο Μ. Καραγάτσης, και μιλάει για την αξία των εμπειριών και για τις στιγμές που παγώνουν τον χρόνο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΒΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ο Γιάννης Στάνκογλου βρίσκεται τα τελευταία χρόνια σε μια ιδιαίτερα προνομιούχο θέση: να αποτελεί η συμμετοχή του σε μια παράσταση εχέγγυο για τη μονοπώληση του ενδιαφέροντος του θεατρόφιλου κοινού. Στην περίπτωση ωστόσο του «Γιούγκερμαν», που παρουσιάζεται την εφετινή σεζόν στο θέατρο Πορεία σε σκηνοθεσία Δημήτρη Τάρλου, δίνονται πολύ περισσότερες εγγυήσεις: ένα εμβληματικό μυθιστόρημα του Καραγάτση ζωντανεύει στη σκηνή υπό τις οδηγίες του εγγονού του συγγραφέα, όπως είχε συμβεί τα προηγούμενα χρόνια με την τεράστια επιτυχία της «Μεγάλης Χίμαιρας».

Κύριε Στάνκογλου, πότε διαβάσατε πρώτη φορά τον «Γιούγκερμαν»;

«Στα 24 μου και μου άρεσε πολύ γιατί είχε κάτι το μαγικό, κάτι αλανιάρικο, κοσμοπολίτικο και αλήτικο. Με είχε γοητεύσει ο ήρωας, αλλά και η γραφή του Καραγάτση, οι χαρακτήρες του έχουν όλοι λόγο ύπαρξης και είναι ολοκληρωμένοι, δεν υπάρχουν νομίζω πολλοί Έλληνες λογοτέχνες που να το πετυχαίνουν αυτό. Πρόκειται για ένα κείμενο που περιγράφει μια Ελλάδα αρκετά διαφορετική από τη σημερινή, βλέπεις όμως κιόλας πως πολλά παραμένουν ίδια. Το ξαναδιάβασα τώρα με αφορμή την παράσταση και συνειδητοποίησα πως δεν είχα γευτεί το βάθος των πραγμάτων. Όταν καλείσαι να ερμηνεύσεις έναν ήρωα βιώνεις και την ανάγνωση αλλιώς, μπαίνεις πιο βαθιά στο ταξίδι της ζωής του, στη διαδρομή του προς το γνώθι σαυτόν».

Έχετε ομοιότητες με τον Βάσια;

«Αρκετές. Δεν είναι και το καλύτερο παιδί του κόσμου, έχει σκοτώσει, έχει βιάσει, έχει κλέψει, εγώ το πολύ-πολύ να έχω αρπάξει κανένα παγωτό όταν ήμουν μικρός. Δεν έχω κάνει άλλα εγκλήματα. Ταυτίζομαι μαζί του όσον αφορά τη λαχτάρα του για ζωή. Ξέρετε, όταν υπάρχει κάτι μέσα σου που θέλεις να αποφύγεις να το αντικρίσεις κατάντα, τραβάς έναν δικό σου δρόμο μέχρι να φτάσει η στιγμή να έρθεις αντιμέτωπος μαζί του. Αυτό το χαρακτηριστικό το είχα κι εγώ μέχρι πριν από λίγα χρόνια, μέχρι ίσως να κάνω τη δική μου οικογένεια».

Είχατε δηλαδή τάσεις φυγής από όλους και από όλα;

«Είναι ένα στοιχείο που το κουβαλώ ως άνθρωπος ακόμη και τώρα που έχω ψά-

ξει λίγο περισσότερο το μέσα μου. Έχω βέβαια πολλά άλυτα θέματα. Είναι μια κινητήριος δύναμη και αυτή για να συνεχίζεις την αναζήτησή σου. Κάποια πράγματα θέλουν τον χρόνο τους για να μπορέσεις να τα αγγίξεις».

Ο ήρωας που υποδύεστε μοιάζει να ωριμάζει όταν χορταίνει πια από εμπειρίες. Το περάσατε κι εσείς αυτό το στάδιο;

«Είναι πολύ σημαντικό για τον καθένα να έχει εμπειρίες ζωής, αν μάλιστα έχει λάβει κάποια ουσιαστική παιδεία, οι εμπειρίες μπορούν να τον βοηθήσουν να πλησιάσει την ολοκλήρωση ως άνθρωπος. Τις αναζητώ ακόμη και ελπίζω να μην επαναπαυθώ ποτέ στις δάφνες μου, να μην κάτσω ποτέ στα αβγά μου, να έχω πάντα τη διάθεση να γνωρίζω άλλους ανθρώπους και – το βασικότερο – να μη φοβάμαι. Ο Γιούγκερμαν δεν φοβάται, γι' αυτό και διαγράφει τη συγκεκριμένη πορεία. Σε μια κοινωνία που είναι εδώ και χρόνια φοβισμένη αξίζει να μιλήσει κανείς και για αυτό, αν και η παράστασή μας θίγει πολύ περισσότερα ζητήματα. Ένα πολυεπίπεδο έργο σαν αυτό το μυθιστόρημα δεν σταματάει να σε τροφοδοτεί με ιδέες και υλικό».

Ο Γιούγκερμαν λογοδοτεί επίσης αποκλειστικά και μόνο στον εαυτό του. Εσείς νιώσατε την ανάγκη να αποδείξετε κάτι στους άλλους, στους γονείς σας για παράδειγμα;

«Οχι, ποτέ δεν το πέρασα αυτό. Ήμουν ένας μαθητής του 15-16 χωρίς να κάνω καμία προσπάθεια. Δούλεα στην οικοδομή από τα 13 μου, άλλαξα πάρα πολλές δουλειές. Τελειώνοντας το λύκειο πήγα στον Στρατό, δεν ήξερα προς τα πού να στραφώ. Διάβαζα όμως από μικρός πάρα πολλά βιβλία, ό,τι έχω μάθει το έχω μάθει από αυτά. Και θέλοντας να εξωτερικεύσω ό,τι με είχαν μάθει οι μεγάλοι συγγραφείς έδωσα εξετάσεις σε μια δραματική σχολή χωρίς να θέλω συνειδητά να γίνω ηθοποιός. Πήγα για την εμπειρία. Στην πρώτη μου παράσταση που είχα ατάκες κάλεσα τους γονείς μου και είδα ότι το χάρηκαν πολύ. Δεν ένιωσα όμως ποτέ ότι ήθελα να τους αποδείξω κάτι. Γι' αυτό και δεν νιώθω τρακ όταν ξέρω ότι κάθονται ανάμεσα στους θεατές. Ίσως έτσι να με μεγάλωσαν, να μου μετέδωσαν οι ίδιοι αυτή την ελευθερία».

Με μια αντίστοιχα μη απολογητική διάθεση βουτάτε και στα είδη θεάτρου;

«Δεν πιστεύω καθόλου σε αυτούς τους διαχωρισμούς, θεωρώ ότι πολύ συχνά

μια δουλειά με εμπορικές αξιώσεις έχει καλλιτεχνικό αποτέλεσμα πολύ ουσιαστικό, ενώ μια δουλειά καλλιτεχνική, του ποιοτικού θεάτρου, μπορεί να μη σου πει τίποτα. Προσπαθώ να αποφύγω τέτοιες σκέψεις, δεν ανήκω σε ομάδες, δεν ανήκω σε φατρίες, δεν μου αρέσει να τυποποιούμαι, ούτε να περιορίζομαι σε ένα είδος θεάτρου».

Έχω ωστόσο την αίσθηση ότι υπήρξε μια περίοδος που σας σκέφτονταν σχεδόν αποκλειστικά για ρόλους σκληροτράχηλου, βίαιου άνδρα.

«Ναι, και με τις επιλογές μου αντιπαθήκα τελικά σε αυτό. Ξέρω ότι επειδή δουλεύω πολύ φαίνεται σαν να αποδέχομαι κάθε πρόταση που μου γίνεται, όμως έχω πει και άπειρα “όχι”. Είμαι ηθοποιός για να ξεφεύγω από την εικόνα που έχει ο κόσμος για μένα, αλλά κι εγώ ο ίδιος για τον εαυτό μου. Έχω παγιδευθεί ορισμένες φορές, αλλά έχω μια φιλοσοφία: ό,τι άσχημο και να συμβαίνει στη ζωή σου, σοβαρό ή ανούσιο, πρέπει να είσαι έτοιμος να απολαύσεις τη στιγμή που θα πάψει να υφίσταται, διότι το μόνο βέβαιο είναι ότι δεν θα κρατήσει για πάντα. Και δεν είναι θέμα αισιοδοξίας. Γνωρίζουμε όλοι καλά πως στη ζωή και θα πονέσεις και θα κλάψεις και θα υποφέρεις... Πρέπει να συνδιαλεγόμαστε με όλες αυτές τις φάσεις χωρίς να κολλάμε. Μόνο έτσι σου επιστρέφει η ζωή κάτι».

«Η μοίρα των ανθρώπων είναι ο θάνατος» γράφει ο Καραγάτσης. Το τέλος νοηματοδοτεί για εσάς μια πορεία ή καθιστά τα πράγματα μάταια;

«Έχω περάσει διαστήματα που έβλεπα στα πάντα μια ματαιότητα, έχω περάσει και περιόδους που ο φόβος του θανάτου με κινητοποιούσε, με έκανε δημιουργικό. Νομίζω πως όταν είσαι ισορροπημένος και οι δύο αυτές δυνάμεις συνυπάρχουν και παλεύουν μέσα σου».

Τι σας ανησυχεί στον κόσμο σήμερα ως πατέρα μικρών παιδιών;

«Ο ρατσισμός, το ατελείωτο κυνήγι των χρημάτων, η κατάσταση της παιδείας σε αυτή τη χώρα και η φοβική συμπεριφορά. Αν προσπαθώ να εμφυσήσω κάτι στα παιδιά μου, είναι να μη συμπεριφέρονται φοβικά, από το να ξέρουν ότι παίζοντας μπορεί να χτυπήσουν μέχρι το να έχουν το θάρρος της γνώμης τους και να υπερασπίζονται το δίκαιο. Βλέπω επίσης μια περιχαράκωση, μια τάση για εσωστροφή που με ανησυχεί. Προβληματίζομαι πολύ

ΓΙΑΝΝΗΣ

● Ο Γιάννης Στάνκογλου με τη Θάλεια Σταματέλου, η οποία υποδύεται στην παράσταση «Γιούγκερμαν» την Βούλα Παπαδέλη.

ΣΤΑΝΚΟΓΛΟΥ

Μια περιήγηση στην αθέατη πλευρά των εγκαταστάσεων του οργανισμού, στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, έρχεται να αποκαλύψει τις δυνατότητες και τις προκλήσεις της νέας εποχής.

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΙΣ ΡΑΓΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ

● Αποψη της Αίθουσας «Σταύρος Νιάρχος», του πιτ της ορχήστρας και της σκηνής, από το «χαμόγελο», το σημείο δηλαδή όπου έχουν τοποθετηθεί οι φωτισμοί.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΙΣΜΑ Μ. ΤΟΥΛΑΤΟΥ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
ΣΙΣΣΥ ΜΟΡΦΗ

Παρασκευή 16 Νοεμβρίου, ώρα 22.30. Μία ακόμη παράσταση της «Λίμνης των Κύκνων» τελειώνει στην κατάνεστη Αίθουσα «Σταύρος Νιάρχος» της Εθνικής Λυρικής Σκηνής και το ενθουσιώδες χειροκρότημα από τα θεωρεία και την πλατεία έρχεται να επιβεβαιώσει ότι η πρώτη χορογραφία του Κωνσταντίνου Ρήγου με την ιδιότητα του διευθυντή μπαλέτου είναι μια πραγματικά μεγάλη επιτυχία. Τα φώτα ανάβουν και το κοινό σιγά-

σιγά αποχωρεί. Μένοντας λίγο πιο πίσω και παρατηρώντας την αίθουσα, είναι αδύνατον να μη θαυμάσει κανείς την αίσθηση της εγγύτητας με τη σκηνή που προσφέρει στον θεατή. Το «μυστικό» βρίσκεται στο γεγονός ότι αναπτύσσεται σε ύψος, έτσι ώστε η χωρητικότητα να φτάνει, τελικά, τις 1.400 θέσεις: διπλάσια δηλαδή από το «Ολύμπια», την προηγούμενη στέγη της Λυρικής, αλλά διατηρώντας την αμεσότητα.

Λίγο αργότερα, γύρω στις 23.00, οι τελευταίοι χορευτές αποχωρούν. Μαζί τους και οι τεχνικοί της ΕΛΣ – αθέατοι στυλοβάτες του

θεάτρου – για τους οποίους έχει μόλις ολοκληρωθεί μια πραγματικά μεγάλη ημέρα που άρχισε στις οκτώ το πρωί! Η αλήθεια είναι πως η μεταστέγαση της Λυρικής, τον Μάρτιο του 2017, στις νέες εγκαταστάσεις της, στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος στο Δέλτα Φαλήρου, σε ένα εντυπωσιακό κτίριο συνολικής έκτασης 28.000 τ.μ., σχεδιασμένο από τον διάσημο ιταλό αρχιτέκτονα Ρέντσο Πιάνο, υπήρξε καταλυτική για τον οργανισμό. Δημιούργησε μια νέα πραγματικότητα σε τεχνικό και κατ' επέκταση σε καλλιτεχνικό επίπεδο.

Ο γηραιός βρετανός ζωγράφος είναι πλέον ο πιο «ακριβός» εν ζωή εικαστικός καλλιτέχνης. Και μάλλον όχι τυχαία.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Χρειάστηκαν μόλις εννέα λεπτά για να σπάσει το ρεκόρ. Ενενήντα εκατ. δολάρια για έναν πίνακα – 90,3 εκατ., αν θέλουμε να είμαστε απόλυτα ακριβείς –, για έναν από τους πιο γνωστούς και αγαπημένους του ούτως ή άλλως δημοφιλούς Ντέιβιντ Χόκνεϊ. Η πώληση του «Πορτρέτου ενός καλλιτέχνη (Πισίνα με δύο μορφές)» (1972) καθιστά τον πίνακα του βρετανού ζωγράφου το πιο ακριβοπληρωμένο έργο καλλιτέχνη εν ζωή. Ακολουθεί καταϊδρωμένο το ένα από τα πέντε φουσκωτά σκυλάκια από ατσάλι, «Balloon Dog», του Τζεφ Κουνς στα 58 εκατ. δολάρια (το 2013) και λίγο πιο πίσω ο πίνακας «Abstraktes Bild» (1988) του Γκέρχαρντ Ρίχτερ στα 46 εκατ. δολάρια (το 2015).

«Ο Χόκνεϊ ήταν πάντα δημοφιλής, αλλά οι τιμές του δεν ήταν ποτέ εφάμιλλες της δημοτικότητάς του. Να λοιπόν που γεφυρώθηκε αυτό το χάσμα» λένε οι μεγάλοι θαυμαστές του. Εξάλλου, όπως φρόντισε να διαφημίσει ο οίκος δημοπρασιών Christie's, το «Πορτρέτο ενός καλλιτέχνη» είναι «ένα από τα μεγάλα αριστουργήματα της σύγχρονης εποχής». Κάτι που μόνο ένα πράγμα μπορεί να σημαίνει: ότι τα αξίζει τα χρήματά του.

Ο πίνακας του 81χρονου Χόκνεϊ (γεν. 1937) ανήκε στον Τζο Λιούις, έναν βρετανό δισεκατομμυριούχο που ζει στις Μπαχάμες και είναι ιδιοκτήτης της

ΓΙΑΤΙ ΕΓΓΙΝΕ ΤΟΣΟ Α

● Ο πίνακας «Πορτρέτο ενός καλλιτέχνη», ο οποίος είχε εκτεθεί στη Νέα Υόρκη προτού δημοπρατηθεί από τον οίκο δημοπρασιών Christie's και πωληθεί αντί 90,3 εκατ. δολ.

ΑΚΡΙΒΟΣ Ο ΧΟΚΝΕΪ;

ΡΟΥΠΕΡΤ ΕΒΕΡΕΤ

«Ο Οσκαρ Ουάιλντ είναι ο Χριστός μου»

Ο 59χρονος βρετανός ηθοποιός και σκηνοθέτης μίλησε στο BHMAGAZINO για το πώς ο εμβληματικός συγγραφέας του «Πορτρέτου του Ντόριαν Γκρέι» επηρέασε τη ζωή του και έγινε η ψυχή της ταινίας του με τίτλο «Ευτυχισμένος Οσκαρ», για την προώθηση της οποίας βρέθηκε για δύο ημέρες στη χώρα μας.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Εμφανίζεται στην ώρα του – βρετανική ακρίβεια – και το πρώτο πράγμα που παρατηρώ είναι το ύψος του. Ο Ρούπερτ Εβερετ είναι πολύ ψηλότερος απ’ όσο περίμενα, κοντά στο 1,90. Ντυμένος πολύ απλά, αλλά με φροντίδα (πουκάμισο ριχτό έξω από τζιν παντελόνι, πουλόβερ, μπουφάν), φοράει γυαλιά με φίνο κοκάλινο σκελετό. Τα μαλλιά του ελαφρώς γκριζαρισμένα πια, όμως τίποτε αλλοιωμένο από τη γνώση του γοητεία, παρότι ο Εβερετ κοντεύει να πατήσει τα 60. Βρισκόμαστε στο Galaxy του Hilton, εκεί όπου ο βρετανός ηθοποιός και πλέον και σκηνοθέτης θα μου μιλήσει για τη δημιουργία της τελευταίας ταινίας του «Ευτυχισμένος Οσκαρ» – «The Happy Prince» ο πρωτότυπος τίτλος της, δανεικός από το παραμύθι «Ο Ευτυχισμένος πρίγκιπας» του ιρλανδού συγγραφέα Οσκαρ Ουάιλντ, τον οποίο στο φιλμ υποδύεται ο ίδιος. Δέχεται με χαρά το δώρο που του κάνω, μια παλιά ελληνική έκδοση του «Φαντάσματος του Κάντερβιλ» του Ουάιλντ, μου ζητεί

να του κάνω μια αφιέρωση και του ζητώ να κάνει το ίδιο στο σενάριο της ταινίας «Ξένοι στη Βενετία» που έχω φέρει μαζί μου. Είναι σενάριο του Χάρολντ Πίντερ για μια από τις πιο υποτιμημένες ταινίες του Ρούπερτ Εβερετ, ο οποίος στην Ελλάδα είναι κυρίως γνωστός από τον ρόλο του γκέι φίλου της Τζούλια Ρόμπερτς που υποδύθηκε τόσο φίνα στον «Γάμο του καλύτερού μου φίλου».

Λίγο προτού η κουβέντα μας ξεκινήσει (αν και στην πραγματικότητα έχει ήδη ξεκινήσει), του δείχνω το BHMAGAZINO της Κυριακής 25 Νοεμβρίου, μία ημέρα πριν από την κυκλοφορία του, ώστε να έχει υπόψη του το έντυπο στο οποίο η συζήτησή μας θα τυπωθεί. Θα περίμενα να είναι τυπικά ευγενής απέναντι στο έντυπο, όμως ο Ρούπερτ Εβερετ είναι κάτι παραπάνω. Το κοιτάζει εντυπωσιασμένος και με όρεξη, κάνει ερωτήσεις για αυτό και τα θέματά του. Με ρωτά αν η αυτοβιογραφία του Κώστα Γαβρά είναι καλό ανάγνωσμα.

●
Ο Ρούπερτ Εβερετ
φωτογραφημένος για το
ΒΗΜΑgazino στο μπαλκόνι
του Galaxy στο Hilton.
Απέναντι σελίδα: Ο βρετανός
ηθοποιός ξεφύλλισε με
ιδιαίτερο ενδιαφέρον τεύχος
του ΒΗΜΑgazino κάνοντας
ερωτήσεις για τα θέματά
του. Στη φωτογραφία, με τον
συντάκτη του περιοδικού
Γιάννη Ζουμπουλάκη.

Θέμα

● Η Σεγκολέν Ρουαγιαλ χαμογελαστή στην πρεμιέρα της ταινίας του Γιώργου Λάνθιμου «Ο θάνατος του ιερού ελαφιού» στο 70ό Φεστιβάλ των Καννών τον Μάιο του 2017.

ΣΕΓΚΟΛΕΝ ΡΟΥΑΓΙΑΛ

«Απορρίπτω το σύστημα αρσενικής εξουσίας»

Στο πρόσφατο exposé της η πρώην υποψήφια πρόεδρος της Γαλλίας βγάζει στο φως τις ιστορίες σεξισμού που έχει βιώσει στην πολιτική σταδιοδρομία της αλλά και τον αντίκτυπο που είχε στη ζωή της η απιστία του τέως συντρόφου της Φρανσουά Ολάντ.

● Με τον Εμανουέλ Μακρόν στα σκαλιά του Ελιζέ το 2016. Ήταν τότε και οι δύο υπουργοί της κυβέρνησης Ολάντ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΝΑΣΤΟ

Πολλά πράγματα συνέβησαν χάρη στο κίνημα #MeToo. Ένα από αυτά είναι και το βιβλίο της γαλλίδας πολιτικού Σεγκολέν Ρουαγιαλ με τίτλο «Ce que je reux enfin vous dire» («Ο,τι μπορώ επιτέλους να σας πω») που κυκλοφόρησε πριν από λίγο καιρό από τις εκδόσεις Fayard, προκαλώντας αίσθηση με τις αποκαλύψεις που περιέχει για τον σεξισμό στην κεντρική πολιτική σκηνή της 5ης Γαλλικής Δημοκρατίας αλλά και με τις εκμυστηρεύσεις της σχετικά με την προσωπική ζωή της και τις απόψεις της για το «φαινόμενο» Μακρόν. Η 65χρονη πρώην σύντροφος του Φρανσουά Ολάντ (δεν παντρεύτηκαν ποτέ, ούτε υπέγραψαν σύμφωνο συμβίωσης) δηλώνει ευθύς εξαρχής πως ήταν οι αντιδράσεις στα σκάνδαλα σεξουαλικής κακοποίησης του Χόλιγουντ αλλά και οι επίμονες παρακλήσεις γυναικών και ανδρών που της ζητούσαν να ρίξει φως στο παρασκήνιο όσων έχει ζήσει που τη βοήθησαν να βρει το κουράγιο να αφηγηθεί την ιστορία της. Στο πόνημά της συγκρίνει μάλιστα την κακοποίηση που υφίσταται η φύση από τον άνθρωπο με την καταπίεση και τη βία – λεκτική, ψυχο-

λογική και σωματική – που ασκείται στις γυναίκες εδώ και αιώνες, συνδέοντας τον αγώνα για ισότητα των φύλων με το κίνημα υπέρ της προστασίας του περιβάλλοντος.

Η τωρινή πρέσβειρα της Γαλλίας στις διεθνείς διαπραγματεύσεις για τον Βόρειο και τον Νότιο Πόλο πιάνει το νήμα από τις μάχες που έχει η ίδια δώσει ως υπουργός Οικολογίας, Αειφόρου Ανάπτυξης και Ενέργειας για την απαγόρευση καρκινογόνων φυτοφαρμάκων ενάντια στα επιχειρηματικά λόμπι και στις παλινωδίες του Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ. Στη συνέχεια αναφέρεται στις μισογυνικές παρατηρήσεις που έχει ακούσει σε όλη τη διάρκεια της πολιτικής καριέρας της, και γνωρίζει για τι μιλάει αφού εξελέγη πολλές φορές βουλευτής, έχει διατελέσει υπουργός Περιβάλλοντος, υφυπουργός Παιδείας και υφυπουργός Οικογένειας, ενώ στις περιφερειακές εκλογές του 2004 είχε εκλεγεί επικεφαλής του περιφερειακού συμβουλίου της Poitou-Charentes με ποσοστό 55%.

«Ο σεξισμός είναι μια μορφή ρατσισμού, τρέφεται από την ίδια σκοταδιστική θεωρία: διαφορετικός άρα υποδεέστερος» γράφει και εξηγεί ότι οι γυναί-

